

Janja Vidmar

DEBELJUČA

Preveo sa slovenačkog
Vojin V. Ančić

Ružnopače

Beograd, 2010.

Ko u svom životu teži savršenstvu,
znaće o čemu pripovedam

Autor(ka)

Noćas sam ponovo sanjala boga. Ne onog u kog verujem, već onog ogrnutog belim čaršavom, koji u katedrali prstom upire u mene. Dunja mi ga je pokazala u subotu, kada smo se vraćale s pijace. Rekla je da je proždrljivost jedan od sedam smrtnih grehova i da starac s freske sve vidi, sve prašta, ali ništa ne zaboravlja.

U snovima je na teflonskom tiganju leteo za mnom, a ja bih se, usta punih gibanice, sakrila u Dunjin orman. Posle toga bi joj lepe, namirisane haljine smrdele na sir i suvo grožđe. Bog na tiganju naletao je na orman i tik pre nego što se orman sruši, prenula bih se iz sna. Zaista čudno. U našoj kući se ne sprema gibanica. Ali smo zato zatrpani teflonskim tiganjima za spremanje hrane bez masti.

San me je toliko umorio da sam dobila grčeve u nogama. Jedva sam se izvukla iz kreveta. Pred očima su mi svetlucale bele tačkice. Ali, ako se prisilim, mogu da zaustavim vrtoglavicu. Kul, zar ne? Jednom ću zaustaviti i svoje srce. Ne zauvek. Tek onako, da vidim šta će se desiti

„Uršiii!“ doziva me Dunjin glas.

Aha, očigledno je otac kod kuće, inače joj glas ne bi zvučao slatko kao med. To *Urši* čuva samo za oca.

I ustaje u sedam ujutru da proveri koliko pojedem za doručak. Danas će verovatno biti na sedmom nebu od sreće.

U kupatilu se umivam s dva prsta. Mislim da nikad više neću stati na vagu. Ipak sam to učinila. Krijem je između mašine za pranje veša i kade da mi je neko ne pokvari. Ponekad, dok radi centrifuga, moja vaga sprečava mašinu za pranje veša da ne ogrebe Dunjine italijanske pločice. Dunja stalno tvrdi da ženin najbolji prijatelj nije dijamant već vaga.

Prvo proveravam je li zarez tačno na nuli. Milimetar udesno odmah znači pola kilograma više. Stajem na štampanu podlogu s ručkom u sredini. Koliko? Kladam se da je pedeset. Više, pedeset i jedan. Ugojila sam se kilogram i po. Ako me Dunja ne ubije, ubiću se sama. Naudio mi je onaj zalogaj pice kod Karin mada nije mogao da ima više od dve stotine kalorija! Visoka sam metar i sedamdeset. Trebalo bi da imam četrdeset i pet kilograma. U vrh glave. Možda je vaga pokvarena.

Zamišljam da nosim konfekcijski broj dvanaest. Koliko bih onda bila teška? Četrdeset i šest? Kejt Mos ima više od sto sedamdeset centimetara, a ima samo četrdeset i pet kila. A gležnjevi su joj tanji od mog zapešća. Karin obožava Sidni Kraford. Naravno, zato što je debela. Onomad smo gledali video-kasetu s njenim vežbama za čvrst stas. Ima najmanje pedeset i pet kila. Zadnjica joj je u kupaćem kostimu kao u moje babe. Ali ima dugačke noge. Šteta što je širokih kukova. Kad bih ja bila takva,

Dunja bi me se odrekla. A Sindi obožavaju širom sveta. Nije pravo!

Sklonila sam vagu i uzela ogledalce iz vitrine. Leđima sam se okrenula ka babinom venecijanskom ogledalu. Zatvorila sam oči i zamislila da sam *savršena*. Reč *savršen* lebdi našom kućom umesto prašine. U stvari, uopšte ne znam šta to znači, ali zvuči kao da ti ništa drugo nije potrebno.

Odvratna sam. Dupe mi je kruškasto. Debela sam poput neke jadnice. Danas su siromasi debeli, a bogati mršavi. Dunja, koja mnogo polaže na statuse, kaže da je to statusni simbol.

Porazbijaću sva ogledala. Onda me više niko neće videti. Onomad je doktor Milavec rekao Dunji da sam pogrbljena. Pojma nema, on je samo njen lični lekar! Svakog meseca joj prepisuje neke lekove za živce, a otac ga plaća da s vremena na vreme sasluša njene večite jadicovke.

Dunja mi je kupila kremu protiv celulita. Još pre dve godine mi je pripretila kako ne smem da prerastem konfekcijski broj trinaest, jer će prestati da mi kupuje garderobu.

Bacam pogled na Dunjinu mini haljinu koja visi na vešalici, uzanu, s naramenicama sa kopčom. Kad sam je poslednji put probala, obe kopče sam podesila na zadnju rupicu, ali mi i tada nije prekrila gaćice. Namerno mi je podmetnula. Svi znaju da nikada nikom ništa ne poklanja. Samo proverava mogu li da se uvučem u njenu odeću. Onu s patent zatvaračem na leđima ne mogu da navučem, makar se ubila.

Perem zube. Popila sam tri čaše vode na prazan stomak i uzela diuretik. To je za čišćenje. Popiješ ga s mno-

go vode i spere ti svu nečistoću iz tela. Ponekad me u školi pomalo čudno zagledaju jer za vreme časova stalno jurcam u klozet.

Odlučila sam da u školu pođem u širokoj majici i očevim farmerkama. Dunja će opet pošandrcati. Ako ih tesno pripašem, podsećaju na mornarske pantalone. Superiška. I niko na ovom svetu neće ukapirati da sam se ugojila kilogram i po. Čak ni Dunja, mada ima urokljive oči.

Zaustavila me je na hodniku. Po kući voli da šetka odevena u gornji deo očeve pidžame kako bi joj se videle suve noge. Kada je raščupana, izgleda kao dečkić. Namerno mrsi kosu. Jednom sam je zatekla u kupatilu kako makazicama za nokte skraćuje pramenove koji su štrčali kao onoj glumici iz filma *Romansa u Sijetlu*. A otac joj plaća najskuplju fizerku u gradu.

„Ne galami po kući! Znaš da otac piše novu knjigu!“
Kako da znam kad ga nikad ne vidam?

„Uzimaš li redovno vitamine?“

Glas joj je bio hladan. Klimnula sam glavom. Nisam bila voljna da se raspravljam, ali sam u nekom časopisu pročitala kako jedna banana sadrži materije koje su organizmu potrebne za dvadeset i četiri sata. Prekjuče sam počela da držim novu dijetu. Biljni čaj i zelene banane. Svakog dana se dole zbog biljnih vlakana bukvalno rasturiš. Mirise da i ne pominjem.

„Hoćeš li po podne krastavce s jogurtom? Mogla bi da ih pospem vlašcem...“

Bljak!!!

„Ne, hvala. Posle časova idem da učim kod Karin.“
Namrštila se.

„Ne volim što se družiš s njom...“

Stara pesma! Dunja sve moje drugarice ceni po težini.